CEI MAI BUNI 10 sportivi români ai anului 1967

Rezultatul anchetei noastre de ANUL NOU

Un mare număr de iubitori ai sportului din întreaga țară au participat la tradiționala noastră anchetă de Anul Nou, ajutîndu-ne, prin răspunsurile lor, să stabilim lista celor mai buni 10 sportivi români ai anului 1967.

1 Ion BACIU

În urmă cu aproape opt ani, antrenorul de lupte al clubului bucureștean Rapid, D. Hîtru, a adus la sala de antrenament de sub tribuna stadionului Giulești un tînăr de 16 ani, cu un fizic firav. Era viitorul campion mondial la lupte greco-romane — categoria 57 kg — ION BACIU.

După numai doi ani de la primul contact cu salteaua de lupte, Baciu devine campion la juniori. Apoi, în anii 1965, '66 și '67, cucerește primul loc în întrecerea seniorilor, la categoria 57 kg.

În arena internațională, Ion Baciu (trecut între timp la Steaua) se afirmă în mod deosebit anul trecut, cînd, la Essen (R.F.G.), obține medalia de bronz a europenelor. În același an ocupă locul VI și la C.M. de la Toledo. În palmaresul internațional al lui Baciu figurează și două locuri I la turneele speranțelor olimpice din 1965 și 1966.

Satisfacția cea mai mare a avut-o însă Ion Baciu în acest an. La 3 septembrie, cînd a devenit campion mondial, și încă în fața publicului său preferat, cel din București. O lună mai tîrziu, Baciu și-a confirmat valoarea, cucerind medalia de aur a Jocurilor preolimpice de la Ciudad de Mexico. El țintește acum „aurul" veritabil al Jocurilor Olimpice, din toamna lui '68 . (T. R.)

★ ★ ★

2 Nicolae GÎJU

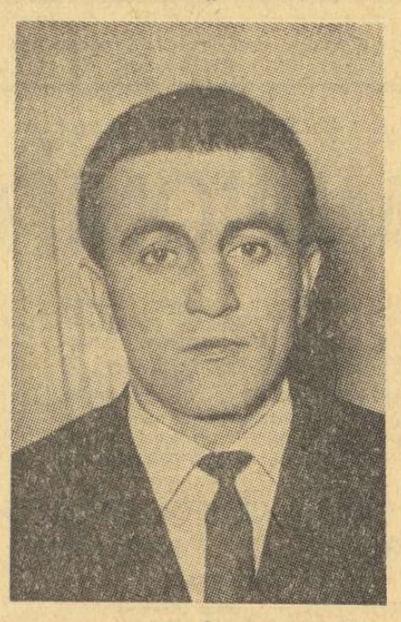

Despre Gîju se spune, și pe drept cuvînt, că este cel mai bun produs al boxului românesc din ultimii ani. Medalia de aur cucerită pe ringul lui Palazzo dello sport, la europenele de la Roma, cea de campion balcanic obținută la Istanbul, ca și numeroasele victorii realizate în diferite competiții cu caracter intern și internațional, sînt o strălucită confirmare a talentului său și reflectă seriozitatea cu care acest tînăr sportiv al clubului Steaua a știut să se pregătească.

Stilul său curat, tehnica sa rafinată, jocul de picioare derutant i-au creat faimă în întreaga Europă. De aceea, evoluția sa pe ringurile din țară și din străinătate este așteptată și urmărită cu mult interes mai ales de către acei care doresc să vadă ceea ce se cheamă scrimă pugilistică. Și N. Gîju nu și-a decepționat niciodată suporterii.

Stimulat de succesul de la europene, pugilistul militar (24 de ani) se pregătește acum cu și mai multă ambiție pentru Jocurile Olimpice. (R.C.)

★ ★ ★

3 Aurel VERNESCU

1967 — încă un bilanț strălucit pentru cel mai rapid caiacist al lumii.

● Duisburg, lacul Bertha, campionatele continentului. Aurel VERNESCU (29 de ani) este cel mai bun de pe „teren" (peste 400 de concurenți). Cîștigă prima medalie de aur întrecîndu-l pe suedezul Rolf Petersson, campionul olimpic de la Tokio. Succes deplin și în cea de a doua tentativă — împreună cu A. Sciotnic, Vernescu cucerește titlul european la K2 — 1000 m. Și, după un impresionant finiș, urcă podiumul învingătorilor și în proba de ștafetă.

● Pe stadioanele de apă din Suedia, Austria, R.D. Germană, Danemarca și Bulgaria — 11 victorii internaționale.

● Snagov — campionatele țării. Vernescu (Dinamo București) adaugă colecției sale încă trei prețioase titluri o dată cu victoriile realizate la K1 — 500, K2 — 1000 și K2 — 20 000 m.

Titluri și medalii care ne fac să ne gîndim cu speranțe la finalele olimpice de caiac de la Xochimilco. (D. G.)

★ ★ ★

4 Mihaela PENEȘ

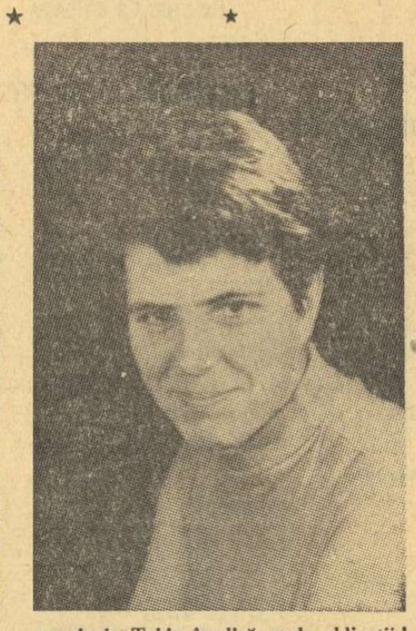

În urmă cu trei ani, la Tokio, Mihaela Peneș a realizat marea performanță (considerată atunci ca o surpriză la fel de mare !) de a fi încheiat victorioasă cea mai puternică confruntare din istoria aruncării suliței. Avea atunci 17 ani și dintr-o atletă cvasi-necunoscută a devenit, dintr-o dată, o stea a atletismului mondial.

În acest sezon, ultimul din seria preolimpicilor, dinamovista Mihaela Peneș a izbutit cel mai bun rezultat al său, aruncînd sulița la 60,68 m, cu 10 cm mai mult decît la Olimpiada din Japonia. Cu noul record, campioana noastră ocupă, la finele lui '67, primul loc în bilanțul mondial al probei de suliță.

Acum, gîndurile toate zboară spre Ciudad de Mexico. Întrecerea va fi, fără discuție, cu mult mai dificilă decît la edițiile precedente ale J.O. Mihaela Peneș este prima convinsă de aceasta și, tocmai de aceea, și-a orientat către Mexico toate preocupările sportive. Anul 1967 a însemnat un pas înainte, un pas, într-un fel, hotărîtor pentru următorii, pe care ea s-a arătat decisă să-i parcurgă fără ezitare. Nu de alta, dar medalia de aur de la Tokio implică unele obligații ! (R. V.).

★ ★ ★

5 Echipa de FLORETĂ

Floretiștii României au oferit, anul acesta, specialiștilor scrimei una dintre cele mai mari surprize sportive. În iulie, la Montreal, „mușchetarii" țării noastre, făcînd dovada unei excepționale dăruiri, au mers din victorie în victorie, apropiindu-și titlul suprem, de campioni ai lumii ! Presa, radioul și televiziunea de pretutindeni au consacrat articole și emisiuni speciale celor cinci băieți minunați care au adus școlii românești de scrimă un certificat de confirmare a marii sale clase.

Iată și cele trei victorii istorice pentru floreta noastră : 9—3 cu redutabila formație a Franței, fruntașă în scrima mondială ; 9—7 cu echipa Poloniei, una din pretendentele autorizate la titlu, și 9—6 cu reprezentativa Uniunii Sovietice, fosta campioană a lumii.

Acest mare succes al sportului românesc a fost realizat de :

● Ionel Drîmbă, căpitanul echipei, maestru al sportului, 24 de ani, face parte din clubul Steaua.

● Tănase Mureșanu, maestru al sportului, 27 de ani, echipier al Universității București

● Iuliu Falb, maestru al sportului, 25 de ani, clubul Steaua.

★ ★

6 Viorica VISCOPOLEANU

„Cea mai constantă săritoare a lumii" — acesta este calificativul care i-a fost atribuit în 1967, Vioricăi Viscopoleanu. În acest an, zece atlete au sărit în lungime peste 6,40 metri, cîte o dată sau de două ori. Viorica a reușit această cifră în 9 din cele 18 competiții la care a luat parte ; și la fiecare concurs, în mai multe încercări.

Campioană națională (6,41 m — București 18 IX), campioană balcanică (6,20 m — Istanbul 30 IX), cîștigătoare la întrecerile „Săptămînii preolimpice" (6,56 m — Ciudad de Mexico 18 X), deținătoare a celei de a treia performanțe mondiale a anului, Viorica Viscopoleanu (Steaua) a realizat un șir aproape neîntrerupt de succese. Dar, poate cea mai mare importanță o are obținerea constanței în săriturile mari, pentru că aceasta îi conferă un serios atu în lupta ce se va da, la 15 octombrie 1968, pe stadionul Cetății Universitare din capitala Mexicului. Avînd și un alt avantaj asupra adversarelor sale, anume acela că — pe cît s-a văzut — pista de tartan îi prieste, Viorica se va prezenta la Olimpiadă ca una din principalele pretendente ale probei de „salto largo damas". Și, o medalie în prima zi a Jocurilor Olimpice poate fi de bun augur pentru întreaga noastră delegație ! (A. I.)

★ ★ ★

7 Emil RUSU

Ciclistul Emil Rusu urcă pe podiumul de onoare al celor mai buni 10 grație votului unui public impresionat de excelenta sa performanță în cea de a XVI-a ediție a „Turului României". Adăugînd și faptul că el a cucerit în acest an și 4 titluri de campion al țării (trei pe șosea și unul pe pistă), meritele sale apar mai evidente și validează aprecierea cititorilor noștri.

Ceea ce a impresionat la acest tînăr de 23 de ani, n-a fost doar suita sa de succese în competițiile rutiere, ci și remarcabilul record din proba de 4000 m pe velodrom (5:04,8), una dintre cele mai bune performanțe europene. Cursa aceasta de urmărire a atras atenția, de-a lungul anilor, multora dintre așii ciclismului nostru, dar nici unul dintre ei n-a reușit — nici măcar la apogeul carierei — să se apropie de acest barem al consacrării internaționale.

La început de drum, Emil Rusu ne-a dat această probă incontestabilă a valorii sale. Să așteptăm, deci, de la clujeanul scos dintre cei mulți de antrenorul Vasile Chiș și urcat pe treptele măiestriei sportive de profesorul dinamoviștilor, Nicolae Voicu, o confirmare a creditului de care se bucură. Anul olimpic îi oferă acest prilej ! (H. N.)

8 Gheorghe GRUIA

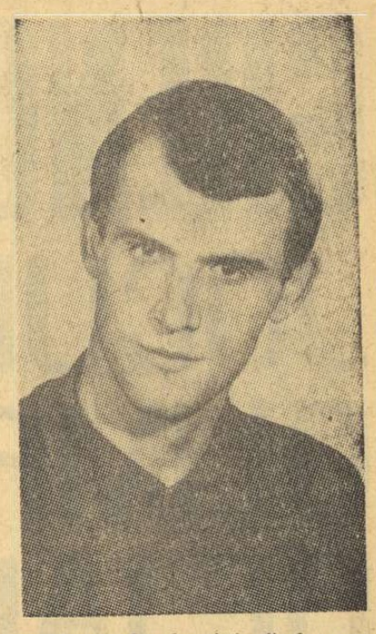

Maestrul sportului Gheorghe Gruia este unul dintre handbaliștii care s-au impus în ultima vreme. Descoperit cu ocazia unor partide de... volei, din cadrul Spartachiadei militare, tînărul ofițer Gh. Gruia a fost selecționat în lotul de handbal al echipei Steaua unde, sub îndrumarea antrenorului emerit Ion Kunst-Ghermănescu, a progresat rapid, impunîndu-se în competițiile interne cît și în cele internaționale. Principalele sale calități fizice sînt înălțimea (1,94 m) și detenta, care-i permit să depășească zidul apărătorilor, precum și forța șuturilor la poartă, majoritatea lor fiind aproape imposibil de reținut.

Pînă în prezent, el a îmbrăcat de 47 de ori tricoul echipei naționale și a participat de două ori la campionatul mondial (1964 și 1967). La ultima dintre aceste ediții, în care selecționata noastră s-a clasat pe locul trei, Gheorghe Gruia a fost unul dintre cei mai eficace jucători ai competiției, cu 34 de goluri înscrise, fiind doar la un pas de titlul de golgeter al C.M. Fără discuție, acest titlu i-ar fi revenit dacă Gruia juca și în partida cu Canada, cîștigată de reprezentativa noastră cu 27—3 !... (C. A.)

★ ★ ★

9 Florin GHEORGHIU

Pentru a treia oară consecutiv, șahul figurează — în cadrul anchetei noastre — pe panoul de onoare al sportului românesc. Prin liderul său incontestabil.

Florin Gheorghiu este prea cunoscut pentru a-i mai prezenta biografia. La 24 de ani (îi împlinește în aprilie), el deține recordul titlurilor de campion al țării (șase !), un remarcabil palmares internațional, este oaspete dorit la cele mai importante turnee de peste hotare.

Întîlnirile cu marii jucători ai lumii, tot mai frecvente în ultima vreme, i-au îmbogățit experiența, iar cîteva succese prestigioase (printre care victorii la Fischer, Gligorici, Stein, Gheller, Uhlman) ne dau certitudinea că timpul cînd Florin va lupta cu succes pentru calificarea în turneul candidaților nu poate fi prea departe.

Există nu puțini campioni care sacrifică pe altarul celebrității modestia. De cele mai multe ori, un asemenea drum nu duce către o realizare deplină. Marele nostru maestru a înțeles aceasta, alegînd calea muncii dure, a analizei lucide, mai cu seamă a propriilor slăbiciuni. Și nu a procedat greșit !... (V. Ch.)

★ ★ ★

10 Ion ȚIRIAC

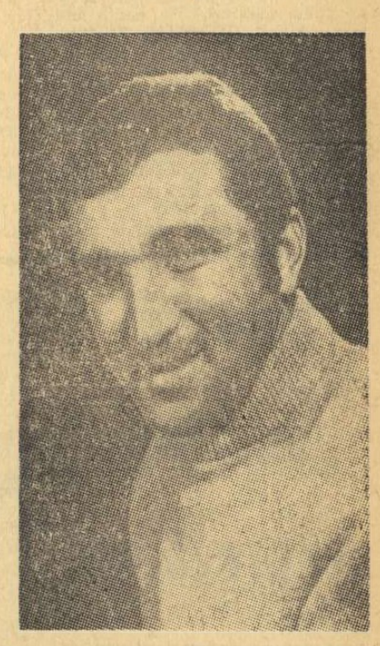

Este primul tenisman român care a reușit performanța de a se clasa în optimi de finală la Wimbledon, campionatul mondial (neoficial) pe terenuri cu gazon. Tot în acest an, el s-a calificat în semifinalele marelui turneu de la Roma, iar la Roland Garros a fost învins în optimi de australianul John Newcombe.

Cîștigător a trei turnee internaționale de simplu (Senigalia, Riccione, Mamaia) și al altor zece titluri în probele de dublu, împreună cu Ilie Năstase, dinamovistul Țiriac a adus României pentru a doua oară consecutiv și trofeul Balcaniadei de tenis. Numără victorii, în acest an, la Santana, Fletcher, Pietrangeli, Okker, Taylor, Scott, Barnes, Lall, Gisbert.

Excelent jucător de dublu (masculin și mixt), deține — în cuplu cu Năstase — victorii asupra unor perechi celebre ca Hewitt — McMillan (Republica Sud-Africană) și Santana — Arilla (Spania).

Majoritatea clasamentelor pe 1967, alcătuite de specialiști, îl situează printre primii 10 tenismani din Europa și între primii 20 din întreaga lume. (RD. V.)

N. R. În afara acestora, un mare număr de voturi au mai primit și alți sportivi între care : **Francisc Bolla, Nicolae Dobrin,** echipajul de bob 4 **(Panțuru, Neagoe, Hristovici și Maftei), Gheorghe Constantin, Mihai Albu, Simion Popescu** etc.

Performeri români ai anului 1967 văzuți de ziariști sportivi de peste hotare

Succesele sportive ale României socialiste sînt aplaudate, an de an, pe toate meridianele și paralelele globului. Iar anul care se încheie a consemnat noi victorii românești pe arena sportivă a lumii. Care dintre solii sportivi ai țării noastre s-au bucurat în 1967 de cele mai înalte aprecieri, care performanțe sînt cotate peste hotare ca cele mai prestigioase ? — iată întrebări pe care redacția noastră le-a adresat unor reputați ziariști de sport din Europa. Răspunsurile primite pînă la închiderea ediției sînt inserate în rîndurile de mai jos, iar diversitatea preferințelor, surprinzătoare, poate, la prima vedere, nu face decît să sublinieze numărul mare de sportivi români care se bucură de o meritată apreciere pe plan mondial.

GASTON MEYER
(redactor-șef al cotidianului „l'Equipe" — Franța)

Sportul românesc este foarte apreciat în Franța. Sportivii francezi au admirat, în 1967, pe jucătorul de tenis Ion Țiriac și pe colegul său mai tînăr, Ilie Năstase, pe faimosul înaintaș Radu Demian din echipa de rugby, poate cel mai bun din lume pe postul său, calitățile gimnaștilor și gimnastelor și, în general, nivelul de ansamblu al sportului românesc în caiac-canoe, bob, handbal, unele probe de natație, tenis de masă etc.

Dar, performanța cea mai surprinzătoare, în ochii noștri, a fost cea obținută la Montreal de floretiștii Drîmbă, Mureșanu, Țiu, Falb și Ardeleanu — medalia de aur într-o specialitate cîndva franco-italiană (ea li se potrivește foarte bine latinilor), dar tulburată de progresele sovieticilor, polonezilor și ungurilor.

Această medalie de aur este confirmată de cea de bronz pe care au obținut-o tinerele scrimere din România în competiția pe echipe, după atît de strălucitoarele succese individuale ale Olgăi Orban-Szabo.

[redacted]

RICHARD NETTEL
(„Volksstimme" — Austria)

Pentru mine, cel mai valoros sportiv român al anului este Nicolae Gîju. El a fost unul din cei mai buni pugiliști participanți la campionatele europene. A cîștigat de o manieră categorică cu Papp (Ungaria), Galonszka (Polonia), Pieracci (Italia), iar în finală l-a învins pe vest-germanul Rascher, un boxer rutinat și bine cotat pe plan european. Nicolae Gîju este rapid, tehnic, remarcabil tactician — calități care reprezintă atu-uri extrem de importante pentru un boxer.

[redacted]

PETER VAN PUTTEN
(„Haagske Kurant" — Olanda)

M-a impresionat îndeosebi, în anul 1967, sportivul român Ion Țiriac. L-am văzut prezent la multe turnee de mare anvergură, întotdeauna printre primii clasați. Nu este la îndemîna multor tenismani să realizeze într-un an suita de succese înregistrate de românul Țiriac. Să nu uităm că printre învinșii săi se numără „rachete" de mare reputație, ca Santana, Taylor Pietrangeli, Okker, Fletcher, Barnes. A fost remarcabilă de asemenea, comportarea lui la Wimbledon, ca și în întrecerile de la Roland Garros, mai ales în proba de perechi, în care l-a avut ca partener pe Ilie Năstase. La noi, în Olanda, Țiriac se bucură de o excelentă reputație, fapt ce mă face să-l indic drept cel mai bun dintre sportivii români în 1967.

[redacted]

ARTHUR UNSER
(de la agenția S.I.D. — R. F. a Germaniei)

Cel mai valoros sportiv al „europenelor" de caiac de la Duisburg a fost românul Aurel Vernescu. De mulți ani, acest sportiv domină cu autoritate probele la care ia startul și este apreciat în „lumea padelei" drept un adevărat fenomen. În toate marile competiții internaționale ale anului, Aurel Vernescu s-a detașat de toți adversarii săi, cîștigînd într-o manieră de mare campion. Cred că și la J.O. din Mexic Aurel Vernescu va urca pe podiumul învingătorilor, avînd mari șanse de a fi răsplătit cu o meritată medalie de aur. Ar fi o splendidă încununare a îndelungatei sale activități. Deci, după opinia mea, Aurel Vernescu merită din plin laurii ce se cuvin celui mai bun sportiv român al anului 1967.

[redacted]

LECH CERGOWSKI
(„Przeglad Sportowy" — Polonia)

Dintre sportivii români, Ionel Drîmbă m-a impresionat cel mai mult în anul 1967 și cred că valoroasa dv. atletă merită un loc de frunte pe panoul de onoare al sportului românesc.

[redacted]

EBERHARD BOCK
(„Deutsche Sportecho" — R.D.G.)

Ca redactor de atletism atenția mi se îndreaptă în mod firesc, spre atleți. Cercetînd fișele de rezultate, privirea mi s-a oprit la o cifră deosebit de valoroasă : 60,68 m la aruncarea sulițel. Autoarea acestei performanțe excepționale este românca Mihaela Peneș. Campioana olimpică de la Tokio se află din nou pe un drum bun. Se pare că simte „febra olimpică" de la Ciudad de Mexico și ea se anunță de pe acum o candidată la medalia de aur. Contrar unor păreri, potrivit cărora Mihaela obține performanțe norocoase, eu sînt convins că ea este un excepțional om de concurs. Îi doresc mult succes în anul olimpic.

[redacted]

JAN POPPER
(„Ceskoslovenski sport" — Cehoslovacia)

Viorica Viscopoleanu a fost în 1967 cea mai constantă săritoare în lungime din lume. La Praga, la campionatele europene pe teren acoperit, ea a ocupat locul al III-lea, cu o performanță bună (6,40), iar la „Săptămîna preolimpică" de la Ciudad de Mexico s-a clasat pe locul I cu un rezultat excelent : 6,56 m ! Dacă și în anul olimpic va avea forma dovedită în '67, îi prevăd un succes deplin în capitala Mexicului : o medalie, poate chiar de aur ! Iată de ce răspunsul meu la întrebarea dv. se îndreaptă spre Viorica Viscopoleanu. Dintre sportivii români, ea m-a impresionat cel mai mult în anul 1967. Cînd afirm acest lucru, mă gîndesc la performanțele obținute de ea la toate marile întreceri ale floretiștilor. Titlul mondial cucerit de echipa de floretă a României la Montreal își are în mare parte explicația în comportarea remarcabilă a unuia din componenții formației : acesta este Ionel Drîmbă. Deosebit de talentat și înzestrat cu putere de luptă, românul este, la ora actuală, unul dintre cei mai valoroși floretiști ai lumii. Acest lucru îl știu și renumiții scrimeri polonezi, italieni, francezi și maghiari. O victorie a lui Drîmbă la Ciudad de Mexico nu ar constitui o surpriză.

[redacted]

BORIS LVOV
(„Sovietski sport" — U.R.S.S.)

Nu l-am văzut concurînd în 1967, dar i-am urmărit în permanență evoluția pe arena mondială. Am consemnat, între altele, dublul său succes în fața bulgarului Stoikovski, campion european, ca și victoriile repurtate asupra celor mai mulți dintre favoriții mondiali ai probei. Mă impresionează la atletul român Ciochină constanța, concentrarea și calmul său — calități care au contribuit, evident, la succesele realizate în ultimii ani de acest valoros atlet. Iată de ce preferințele mele se îndreaptă spre Șerban Ciochină, sportivul român care mi-a produs cea mai puternică impresie în anul 1967.